

Begroting 2008: Werkloosheidsval dieper dan ooit.

Het overheidsbeslag is onder acht jaar Paars blijven hangen rond 49% van ons BBP; 6% boven het gemiddelde van de EU en ruim 10% boven het OESO gemiddelde. Omdat de rest van Europa ondertussen zijn belastingdruk terugschroefde is België onder paars opgeklimmen tot de top-5 van meest dirigistische landen in de geïndustrialiseerde wereld. Maar de Belgen trotseren een nog veel pijnlijker probleem: ons land heeft daarenboven de meest demotiverende belastingsstructuur van Europa. Dit ligt niet alleen aan de scherpe progressiviteit van onze belastingsschalen, maar vooral aan het uitzonderlijk hoog aandeel directe belastingen. Slechts 28,8% van onze taksen halen we uit verbruik. Dat is veruit de laagste proportie van de EU. Al de rest puurt de Belgische fiscus uit inkomens. Dat alles maakt onze **marginale aanslagvoeten** zo buitensporig en ontmoedigt sterk onze productieve bijdrage. De fiscale pijn treft daarbij vooral de koopkracht in Vlaanderen waar de gemiddelde belastingopbrengst per inwoner nog **9,1% boven het rijksgemiddelde** ligt.

Komt daar nog bij dat de meeste tegemoetkomingen inkomengebonden zijn. De aanspraken op een sociale woning, sociale tarieven voor tram, trein en bus, geneesmiddelen, kinderopvang, thuiszorg, bouw- en saneringspremies, stookkoliefonds, studiebeurzen en zovele andere zijn allemaal afhankelijk van het inkomen. Deze nefaste combinatie van scherp progressieve belastingen en regressieve tegemoetkomingen maakt dat mensen in de praktijk nauwelijks nog hun economische situatie kunnen verbeteren door (méér) te werken. Soms gaan mensen er letterlijk netto op achteruit als hun bruto inkomen verhoogt. Dit is zelfs bijna altijd het geval zodra men **alle** kosten rekent en

zéker als men de waarde van vrije tijd of van de informele arbeid (zowel in het gezin of onder de vorm van zwartwerk) in rekening brengt.

Het mag dan ook niemand verwonderen dat onze productieve middenklasse van werknemers en werkgevers vroegtijdig afhaakt of hun productieve bijdrage terugschroeven. Dit is rampzalig voor onze participatiegraad en ons ondernemerschap. Beiden zijn onder paars dan ook gezakt tot de laagste van Europa.

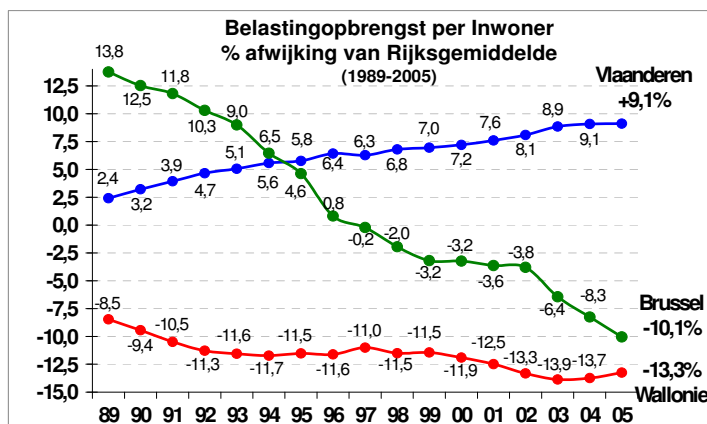
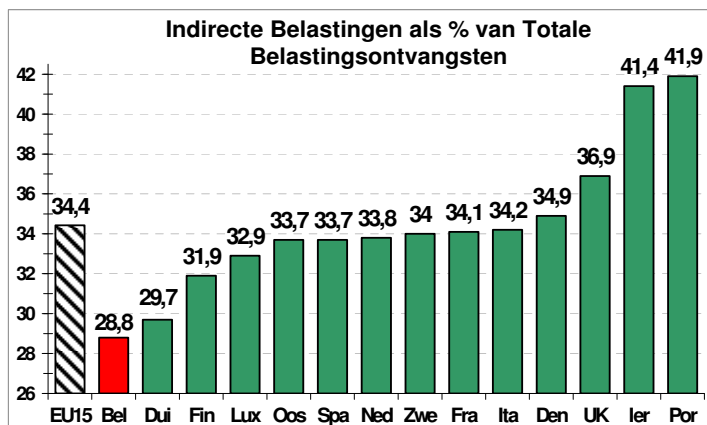
De stopzetting van deze fiscale absurditeit is een absolute topprioriteit. Willen we voorkomen dat ons sociale zekerheidstelsel aan overexploitatie bezwijkt moet de participatiegraad omhoog en is de opruiming van de werkloosheidsval prioritair.

Budgetstop, saneren, en consumptiebelasting.

We kunnen de motivatie van onze productieven maar herstellen en onze economie revitaliseren met een lagere belastingdruk. Andere landen hebben ons voorgedaan dat het kan en hoe het moet. Ierland verminderde zijn overheidsbeslag van 50% tot 33% en in amper 20 jaar tijd groeide het uit van tweede armste tot tweede welvarendste land van Europa en kon het een financieel duurzame basis uitbouwen voor zijn zeer efficiënt sociaal vangnet.

De broodnodige verlaging van ons overheidsbeslag kan evenwel maar structureel én financieel duurzaam zijn als de overheid haar uitgaven saneert en efficiënt gaat werken. Een belastingverlaging zonder sanering betekent een afwenteling van de verspilling op volgende generaties. De massale verkwisting in overbodige en laagproductieve overheidsinstellingen moet stoppen. We hebben de verspilde middelen broodnodig voor productieve investeringen, herstel van onze koopkracht en om de vergrijzing te financieren. We moeten dringend de groeiremmende staatsbetutteling heroriënteren tot groeibevorderende dienstverlening. Maar vooral moet de wildgroei stoppen van corruptiegevoelige verzelfstandigde staatsagentschappen die aan democratische controle ontsnappen. Intercommunales en parasitaire structuren die méér aan de gemeenschap kosten dan ze opbrengen moeten worden opgedoekt of grondig gesaneerd. Ook kunnen we nog gigantische productiviteitswinsten boeken door talloze overheidstaken aan de veel efficiëntere privé sector toe te vertrouwen. Door middel van een formele budgetstop kunnen we net als Denemarken ook onze staat ontvetten en het overheidsbeslag in 5 jaar met minstens 5% terugdringen via de gematigde weg van geleidelijkheid.

Om de werkloosheidsval te dempen dan kan België in ondergeschikte orde ook de belastingdruk verschuiven van inkomen op consumptie, minstens tot het Europees gemiddelde. Met zijn overmatig aandeel directe belastingen is de manoeuvreerruimte in België nog ruim. Duitsland dat ook met een demotiverende belastingsstructuur geplaagd zat is al met zo'n operatie begonnen, en zelfs Sarkozy maakt werk van zijn plannen voor een "sociale BTW". Als België inderdaad zó nodig zijn ecologische voetafdruk moet terugdringen dan is een selectieve keuze van consumptiebelastingen daartoe bovendien het enige efficiënte middel.

Verhofstadt III vervolgt paars dwaalspoor

Het overheidsbeslag is onder paars allerm minst gedaald, integendeel. De primaire uitgaven (uitgaven zonder rente) zijn sedert 1999 zelfs nog met 2 procentpunt gestegen. Paars heeft zich beperkt tot een verschuiving van de belastingdruk en de kost van vergrijzing andermaal voor zich uitgeschoven. Zo werd met veel bravoure een verlaging van de patronale bijdragen op ploegenarbeid aangekondigd. Maar omdat socialisten weigeren de uitgaven te saneren en hun bestuurlijke vetpotten op te geven werd ter compensatie de nieuwe spaarbelasting op obligatiefondsen uitgevonden.

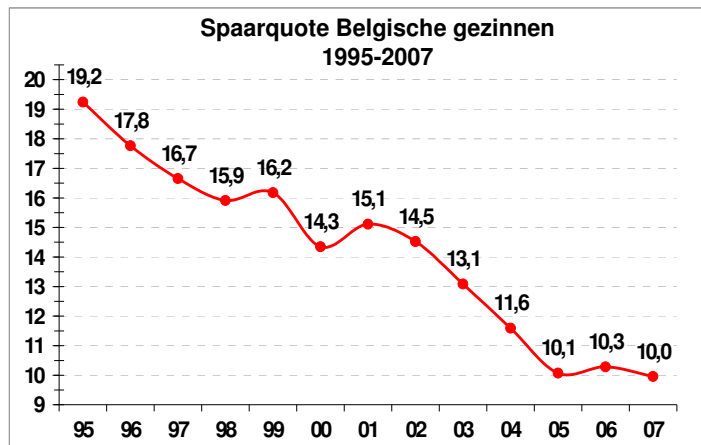
Dit paars compromis is zowat de meest onzinnige fiscale maatregel ooit in België ingevoerd, omdat deze maatregel de werkloosheidsval nog heeft verdiept. De zeer selectieve lastenverlaging op ploegwerk heeft immers vooral de winsten gespekt van een select clubje grootindustriëlen en de delocalisatie van een handvol veroordeelde industriële jobs hoogstens wat kunnen uitstellen. De nefaste keerzijde van deze marktverstorende maatregel is dat ze de natuurlijke arbeidsmobiliteit van oude industriële jobs naar toekomstsectoren afremt, zodat het tekort aan arbeidskrachten in de dienstensector en technische knelpuntberoepen alsmaar acuter wordt. In sommige regio's raken dakgoten niet meer hersteld of is s' zondags geen brood meer te krijgen. Dienstverlenende en distributiebedrijven kampen met zo'n tekort aan werkkrachten dat ze tijdelijk moeten sluiten en dure capaciteit onbenut blijft, terwijl de gepamperde auto-industrie haar overcapaciteit eindeloos in stand houdt en overbodige werkkrachten structureel op deeltijdse werkloosheid zet.

Dergelijke selectieve gunstmaatregelen verstoren de arbeidsmarkt en remmen de productiviteit- en koopkrachtwinst van de natuurlijke arbeidsmobiliteit af. De nieuwe spaarbelasting verdiept bovendien de werkloosheidsval omdat ze zeer specifiek het loon van de marginale inspanning treft; met name de laatste fractie van het inkomen dat overblijft om te sparen nadat de gezinslasten zijn betaald. Deze aanslag op de spaarpot van modale gezinnen vertegenwoordigt voor velen juist de doorslaggevende ontmoediging om aan de slag te gaan of wat langer aan de slag te blijven. Deze paarse verschuiving van de belastingdruk betekent ten gronde een nefaste verhoging van de cruciale marginale aanslagvoeten en verdiept de werkloosheidsval nog op een ogenblik dat steeds méér vacatures oningevuld raken.

Sluipende confiscaties stoppen.

Onder druk van de ACW fractie gaat ook Verhofstadt III verder op dit paars dwaalspoor. Nochtans treft nieuwe belasting op obligatiefondsen helemaal niet "het grootkapitaal" zoals vakbonden zo luid roepen. Meerwaarden op aandelen die het grootkapitaal verdient dank zij voorkennis, beurspeculatie, opties en inflatie blijven immers juist buiten schot. Men treft wél de favoriete spaarvorm van één miljoen modale gezinnen die het zonder voorkennis moeten stellen en voor wiens bescheiden beurs agressief beleggerprofiel onverantwoorde roekeloosheid zou betekenen. Dat vakbonden op deze ongerijmde belasting hebben aangedrongen is slechts verklaarbaar vanuit gebrek aan fiscaal inzicht of vanuit hun collectivistische illusie van een renteloze maatschappij. Het resultaat is alleszins dat men daarmee de populaire spaarvorm en de belangen van modale gezinnen bijzonder selectief treft. De slachtoffer zijn niet het

grootkapitaal maar wél de Vlaamse spaarder die een veilig pensioenpijlertje willen opbouwen en die wijselijk de lusten en de lasten van beurspeculaties aan beter geïnformeerde durfkapitalisten overlaat. De preferentiële behandeling risicovolle beleggingen verstoort daarmee ook ernstig de werking van financiële markten.

Liever dan zich met beurspeculaties in te laten, haken steeds meer van de zeer geplaagde spaarders af. In feite is de reële rente nu al jaren negatief. De officiële inflatie is intussen opgelopen tot 3,1% terwijl de ECB met haar buitensporige geldschepping de interestvoeten kunstmatig omlaag duwt beneden 4%. De Reële rente bedraagt dus hooguit 0,9%. Dat is evenwel gerekend zonder bankkosten en taksen allerhande en vooral met een vervalst inflatiecijfer dat is gezuiverd van de snelst duurder wordende producten zoals brandstoffen, tabak, alcohol, bouwgrond, en niet te vergeten superboetes en belastingen. Ten gronde komt een belasting op de geïfleteerde **bruto** rente neer op een sluipende confiscatie van de spaarcenten van Jan modaal.

Nu de eerste pensioenpijler afstevent op onbetaalbaarheid moeten we vooral niet het sparen nog méér ontmoedigen dan het al was. We moeten de catastrofale inzinking van onze spaarquote omkeren. Parlementairen die écht met het lot van hun kiezers begaan zijn moeten daarom de geniepige confiscatie en de fiscale uitbuiting van onze Vlaamse productieven stoppen. De overmaat aan belastingen mag niet langer dienen om een socialistische maatschappijvisie te subsidiëren. En zeker niet om de Waalse bestuurlijke vetpotten en de uitzichtloze sociale hangmat voor uitkeringsverslaafden te bestendigen. Solidariteit gaat over vrijwillige lotsverbondenheid in het bijveren van een gemeenschappelijke doel. Solidariteit kan **niet** gaan over de gedwongen participatie in zelfvernietiging. De promotie de verlammeende socialistische maatschappijvisie en de overexploitatie van ons sociaal systeem mag niet langer ten koste gaan van Vlamingen die er een totaal ander wereldbeeld op na houden en wél nog bereid zijn hun aandeel in de productieve bijdrage tot het collectief goed te leveren als ze daarvoor niet al te zeer worden afgestraft.

Paul Vreymans
<http://workforall.net>